mastus tunneb ärra, et temma mitte üksi laste sünnitaja, waid ka nende keige esimenne koolmeister peab ollema, ja et need sannad ja ello kombed lastele keige kauem mele jäwad, mis nad emma ümber romades ja joostes kuulwad ja näewad. Ta tunneb ärra: Mailm jääb ni heaks ehk pahaks, kui emmad tedda keige esmalt tewad. —

On Marri omma pisukestega üksipäinis, siis lasseb ta neid põlwili heita, panneb nende pisukesed käed kokko, heidab isse nende sekka põlwili, õppetab neid Jummalat palluma, ütleb neile, kuida innimenne tännoga ommad silmad taewa pole peab tõstma, kuida Jummal meid armastab ja kuida meie teine teist peame armastama. — Ta ei tunne muud önne, kui sedda, mis Jummal ta rindu pannud, se on ..... armastus!

Et mailmas weel muud lusti ja rõmo on, sedda on Marri ärraunnustanud; ta ei ella nüüd ennam mudega ja mudele, kui omma lapsokestega ja lapsokestele.

Kesk õsel istub ta kurw ja kahwatand ühhe weikese sängi ees. Mikspärrast? Jah, üks temma armsaist on haige! Ta nuttab, pallub, sillitab, tõrjub kärbsed ärra ja õhkab Jummala pole. Kui omma werrega, mis ta soonte sees tuksub, last surma suust woiks peästa: warsi lasseks ta sedda joosta! — Emmad, kes teie õiged emmad ollete ja sedda loete, üttelge, kas ma walletan?

Näddalid lähwad möda, laps on alles haige, emma armastus ei wässi mitte ärra temma sängi serwal walwamast. Marri on ärralõpnud ja kahwatand, ta tunneb, et kaua ennam wasto ei joua panna; agga kas ta sepärrast järrele jättab? Ta on jo naene, ta on emma, ta ei woi waggusi omma last surma holeks jätta. Jäeb ta isse ka seäl jures haigeks, agga armastus ei jäe mitte haigeks, kunni lihha temma lihhast ja werri temma werrest jälle möda tubba ümber jookseb; ja kui ta murre ja walwaminne tedda ennast ka haua äre peäle on saatnud: ta naeratab weel surma wodi peäl, kui omma lap-